

Японського банку розвитку та інших фінансових інститутів за рахунок коштів, акумульованих на Спеціальному нафтовому рахунку;

Виявлені фактори не тільки державного регулювання, а й економічного стимулювання енергозбереження у високорозвинутих країнах дають змогу з упевненістю говорити про необхідність запозичення Україною напрямів ефективного управління енергозбереженням на промислових підприємствах.

Література

1. Переосмислення ступеня відповідальності перед майбутнім: Національна доповідь з питань реалізації державної політики у сфері енергоефективності за 2009 рік / М. Пашкевич, В. Григоровський, В. Гавриленко, В. Гальперін, Д. Гулевець [та ін.]. — К.: НАЕР-НАУ, 2010. — 254 с.

2. Данилов Н. И., Щелоков Я. М. Энергосбережение как энергетический ресурс [Электронный ресурс]. URL: <http://www.energsovet.ru>

3. Информационные материалы об опыте разработки энергетической политики и энергосберегающих мероприятий в странах мира, в частности на законодательном уровне [Электронный ресурс] // ЭСКО. 2006. — № 9. URL://<http://www.esco-ecosys.narod.ru>

4. Енергетична стратегія України на період до 2030 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.03.2006 № 145-р [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/FIN38530.html

*О. О. Поворознюк, студентка,
науковий керівник — старший викладач Г. В. Скиба,
Хмельницький національний університет*

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ

Поворознюк Елена
Современные аспекты
инвестиционно-инновационной
деятельности предприятий
агропромышленного комплекса

Povorozniuk Olena
Modern aspects investment
and innovation activity
of the enterprises of agroindustrial
complex

На сучасному етапі ринкових перетворень дуже гостро стоїть проблема переходу матеріального виробництва на інноваційну модель розвитку. Саме інвестиції виступають у якості матеріальної основи розширеного відтворення в АПК, фінансового джере-

ла інновацій. Скорочення припливу інвестицій нижче допустимого рівня веде до зносу і руйнування матеріально-технічної бази сільгосптоваровиробників. Це, в свою чергу, викликає падіння темпів економічного розвитку, а потім і зниження обсягів виробництва продукції, зменшення її конкурентоспроможності.

Мета дослідження узагальнення теоретичних і методологічних засад вивчити економічну сутність, види та особливості інвестицій у вітчизняне агропромислове виробництво, дослідити теоретичні та методологічні основи стратегії інноваційно-інвестиційного розвитку підприємств АПК.

Агропромислові зв'язки на рівні виробничих підприємств і фірм у своєму розвитку спираються на більш значний економічний інтеграційний процес — формування структурного новоутворення в економіці в цілому, яке дістало назву аграрно-промислового комплексу. Інноваційна діяльність має високий ступінь невизначеності. Дуже важко передбачати, яке нововведення буде мати успіх на ринку, а яке не буде користатися попитом.

Концепція розробки інноваційної стратегії підприємства передбачає визначення інноваційних стратегій, які суб'єкт господарювання може реалізувати, виходячи з власних технологічних та організаційно-економічних переваг і можливостей. У результаті аналізу зовнішнього та внутрішнього середовища підприємство може сформулювати низку можливих інноваційних стратегій, вибір однієї з яких здійснюється на таких позиціях: 1) кожен фактор, що впливає на економічні параметри стратегії, ретельно оцінюється; 2) відкидаються варіанти, що не відповідають бодай одному суттєвому критерію; 3) виявляється й оцінюється потреба в додатковій інформації; 4) існує база для зіставлення варіантів стратегії; 5) існує процедура узгодження керівників аграрного підприємства, НДДКР та інших служб; 6) розроблена процедура узагальнюючої оцінки [2].

У сучасних умовах відбувається багато змін, які впливають на інноваційний потенціал і які слід враховувати при управлінні його розвитком. Це розширення варіантів використання ресурсів для досягнення цілей інноваційної діяльності, посилення функцій держави з мобілізації й ефективного використання інноваційних ресурсів, підвищення ролі ймовірнісних факторів, пов'язаних із визначенням напряму інноваційного потенціалу, ускладнення змісту, структури й динаміки ресурсної бази інноваційного розвитку економічних суб'єктів [4].

Сільському господарству України до 2020 р. необхідно 70—85 млрд дол. інвестицій. Про це повідомив президент Української аграрної конфедерації Леонід Козаченко на міжнародному кон-

гресі «Агробізнес України», передає РБК-Україна. Зокрема, потреба в інвестиціях у землеробство оцінюється в 30—35 млрд дол., у харчову промисловість — у 15—20 млрд, у виробництво біопалива 5 млрд дол. Щорічно Україні необхідно 7—8 млрд дол. аграрних інвестицій, сказав Л. Козаченко. За його словами, для зміни ситуації в галузі необхідні політичні і інфраструктурні зміни [1].

В умовах нестійкої економіки вони здатні виконувати функції стабілізатора відтворювальних процесів їх учасників. Це досягається на основі схем загального маркетингу, збуту, отримання кредитів, реконструкції виробництв, випуску нових видів продуктів партнерів по кластеру [3].

На основі цього можна стверджувати, що стан інноваційно-інвестиційної діяльності в аграрному секторі економіки України знаходиться на низькому рівні. Інноваційно-інвестиційний клімат є несприятливим для інвесторів. Сам інноваційно-інвестиційний процес розглядається як довгострокове вкладення коштів в цілях створення нових і модернізації діючих сільськогосподарських підприємств, інвестор, у свою чергу, прагне отримати швидкий дохід з мінімальним ризиком. У свою чергу бар'єри і ризики для інвестицій та інновацій, як і раніше, залишаються високими. За останні роки масштабних вкладень не надходило. Незважаючи на зростаючий рівень державної підтримки, ефективність діяльності переважної більшості аграрних підприємств залишається низькою. Потрібно підвищити рівень захисту інвестора, покращити політичний та економічний стан у державі, що сприятиме поліпшенню інноваційно-інвестиційної діяльності. Саме тому підвищення конкурентоспроможності та інноваційно-інвестиційної привабливості економіки повинно стати стратегічним завданням.

Література

1. *Кінах Н. В.* Основні напрями інноваційної діяльності сільськогосподарських підприємств / Н. В. Кінах // Економіка АПК. — 2012. — № 2. — С. 90—94.
2. *Кінах Н. В.* Основні напрями інноваційної діяльності підприємств АПК / Н. В. Кінах // Економіка АПК. — 2012. — № 2. — С. 90—94.
3. *Козаченко О. А.* Розвиток інноваційної інфраструктури в аграрній сфері України / О. А. Козаченко // Економіка АПК. — 2012. — № 3. — С. 107—112.
4. *Шпикуляк О. Г.* Розвиток інститутів інноваційної діяльності в аграрній сфері: теоретичний аспект / О. Г. Шпикуляк // Економіка АПК. — 2012. — № 5. — С. 131—138.